

"Am pus Duhul Meu peste El"

Vineri, 12 octombrie 2007

Gili Cârstea

Rolul Domnului Hristos ca primă realizare a noului legământ este foarte frumos descris în Isaia. În capitolul 42 ni se oferă câteva detalii precise despre cum se va face acest lucru și care vor fi urmările acestei operațiuni:

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata” (Isa 42:1).

Savanții iudei susțin până astăzi că în acest pasaj este vorba despre poporul iudeu, ca entitate corporativă, și nu despre un anume individ, așa cum credem noi. Este adevărat că Dumnezeu a intenționat să facă din ei “lumina neamurilor” și alesul Său, spre a duce adevărul despre El până la marginile pământului. Ei, ca popor, trebuiau să fie împlinirea noului legământ. Dar au refuzat calea lui Dumnezeu, descrisă în versetul unu, și au ales să fie ca celelalte neamuri, slujind lemnului și pietrei (Eze 20:32). Ei ar fi trebuit să fie “sămânța lui Avraam,” dar au disprețuit chemarea înaltă de a deveni o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Locul lor a fost luat de Piatra pe care au refuzat-o zidarii. Alesul lui Dumnezeu nu a refuzat chemarea de a fi o locuință a Duhului Sfânt, și astfel Dumnezeu poate să declare fără teamă: “Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.”

Versetul șase completează imaginea, stabilind cu claritate rolul lui Hristos ca realizare a noului legământ: “Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor.”

Același lucru este repetat în capitolul 49: “Așa vorbește mai departe Domnul: ‘La vremea îndurării Te voi asculta, și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara, și să împarți moștenirile pustiite’” (Isa 49:8).

Legământul pe care Dumnezeu îl face cu poporul Său prin Hristos este legământul cel veșnic, părtășia de natură divină care se realizează prin locuirea Duhului Sfânt în templul Său. Adam a rupt legământul, adică s-a despărțit de natura divină, s-a deconectat de la izvorul vieții. Șekina l-a părăsit. Al doilea Adam a unit din nou ceea ce s-a despărțit în primul Adam. Hristos a fost modelul lui Dumnezeu pentru omenirea păcătoasă, primul membru al

familiei omenești în care s-a realizat scopul lui Dumnezeu, legământul cel veșnic. În El era scrisă Legea, adică o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, lucru care Îl făcea să afirme fără să greșească: Tatăl locuiește în Mine.

Biserica rămășiței îndrăgește un motto binecuvântat: “Când caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi” (Parabole 46, 47).

Sloganul este prețuit, dar implicațiile sunt tratate cu nepăsare. Poporul nostru nu crede că revenirea lui Hristos este dependentă de împlinirea noului legământ în generația finală, generație care va fi eliberată de păcat la Ziua Ispășirii pentru cei vii. Teologia modernă spune bisericii că Hristos a fost făcut noul legământ în locul nostru, nicidecum spre a ne arăta drumul de urmat.

Adevărul exprimat în pasajul din Parabole stă însă ca o stâncă, sfidând toată echilibristica teologică inventată spre a-l ocoli. Hristos a avut caracterul Tatălui deoarece Duhul Sfânt locuia în El, și a trăit în neprihănire doar datorită faptului că Legea era instalată în străfundul inimii Lui. Nimeni nu va ajunge în cer prin înlocuire. Calea este exact așa cum este numită: O reproducere desăvârșită a ceea ce s-a întâmplat în Isus Hristos.

Fără această lucrare a noului legământ nu există viață fără păcat, neprihănire sau desăvârșire. Doar o gândilare a firii pământești, dispusă să îmbrățișeze orice soluție care evită crucea.